

Het ligt aan hen
niet aan mij

Het ligt aan hen
niet aan mij

Schrijver: Shaukat

Coverontwerp: Shaukat

Email: shaukatsh23@gmail.com

Redacteur: Winna

ISBN: 9789403751429

© Ingrid Mijnes Vertaling Engels naar Nederlands

Een dakloze vogel

*Zoals een dakloze vogel die een nest zoekt
vlieg ik tussen twee grenzen om een plek te vinden, mijn
huis te bouwen
mijn hoofd te laten rusten en mijn identiteit
die ik verloren heb weer terug te vinden.*

*Tussen twee grenzen vlieg ik
over de een is de grond van mijn stam
mijn geslacht daar waar ik niet meer besta,
over de andere word ik getolereerd
maar niet geaccepteerd.*

*Sinds mijn vlucht weigeren
alle bomen de vogels hun takken.
Sinds mijn vlucht zijn alle grenzen gesloten.
Alle vogels vliegen en vliegen
tot aan de zwarte bomen waarop
altijd een nest is voor alle vogels.*

Voorwoord

Het manuscript van dit boek werd mij toegezonden met de vraag of ik de Engelse versie, door Shaukat zelf geschreven, wilde vertalen naar het Nederlands.

In deze biografie introduceert de auteur Shaukat en haar alter ego Perry. Bijna dertig jaar geleden vluchtte Shaukat naar Nederland om een nieuw bestaan op te bouwen.

Shaukat is dichter, schrijver, is gek op muziek en alle andere aspecten van kunst. Na het creëren en uitbrengen van vele gedichtenbundels vond ze het tijd om haar biografie te schrijven. Het verwezenlijken van deze diepgewortelde wens kreeg kans zich te ontwikkelen tijdens de afgelopen coronaperiode met alle restricties van dien. Het opmaken van haar levensverhaal in deze surrealistische tijd, zorgde voor een welkome afleiding. Shaukat vertelt de auteur over haar leven in Iran en de regels, restricties, zeden en normen die daar alleen op vrouwen van toepassing zijn. Dit boek toont het miserabele leven van een vrouw die een gediensig leven leed en desondanks fysiek en mentaal werd gestraft. Gestraft omdat zij vrouw is, gestraft omdat zij nooit iets goed kon doen in de ogen van de mensen in haar directe omgeving. Misleidt, verraden en weggekeken door vrouwen die binnen de familie een bepaalde status genoten. Ook herinneringen uit de tijd van de Sjah, toen Shaukat nog kind was, passeren de revue. Ze schrijft over het culturele verschil tussen haar geboorteland en Nederland. Shaukat is iemand die geen blad voor de mond neemt en eerlijk is. Hoewel haar opvattingen vaak serieus van aard zijn, valt er toch een komische

noot te bespeuren. Tijdens het schrijven van haar biografie kwamen niet alleen onverwerkte herinneringen en emoties naar boven, het heeft haar ook nieuwe inzichten gegeven en perspectief geboden.

‘Het ligt aan hen, niet aan mij’ is een bijzonder boek geworden, een aanrader. Ik ben dankbaar dat ik Shaukats Engelse versie mocht vertalen.

Ingrid Mijnes

Shaukat

‘Toen ik vijftig jaar oud was, bevond ik me op het randje van de hemel. Ik wist niet of ik uit de hel of de hemel was komen vallen. In elk geval was het duidelijk dat mijn DNA ergens of voor een bepaald moment, was opgeslagen en dat het nu kon worden vrijgegeven. Feit was dat ik mijzelf niet eens herkende vanwege mijn nieuwe identiteit en naam. Dit zorgde voor nieuwe gevoelens, geloof en inzicht, zelfs persoonlijkheidstrekjes en gewoontes waren mij vreemd. Kranten en het klaslokaal waren er om de taal te leren die ik nodig had om ze terug te vinden.

Wanneer ik geroepen werd, leek het alsof het om iemand anders ging. Ik was volkomen verloren, maar op een of andere manier toch weer teruggevonden. Al stond het duidelijk geprint op mijn diploma’s en in mijn documenten, niemand had mij ooit bij mijn nieuwe naam genoemd. Ik heb die papieren ook nooit in mijn bezit gehad.

Ik bevond me in een nieuwe, vreemde plaats, ergens tussen hemel en hel, hing daar om later naar de aarde te worden verstoten. Ik had geen familie of vrienden om mijn probleem op te lossen. Wat ik wel zag, was een onbekende omgeving en vreemde gezichten. Het leek alsof ik in de tijd reisde van oud naar nieuw, van verleden naar heden. De lucht was anders, de voorbijgangers, en iedereen was met zichzelf bezig. Om mij heen waren mensen wiens taal

ik niet verstond. Toen ik Engels sprak werd ik begrepen en spraken ze in deze taal terug.

Waar ben ik? Alstublieft God, help mij. Heb ik hier zelf voor gekozen? Voor zover ik weet niet. God had me Engels geleerd toen ik bij Hem in de hemel was. Hij bereidde mij voor op een heel nieuw leven.

Ik zag een brug die me over de rivier zou brengen, terwijl ik mij nog steeds afvroeg of ik in staat was mijn einddoel te bereiken. Ik hoorde het geraas van auto's op de snelwegen en het gebeier van kerkklokken. De God die ik ken van de hel is niets vergeleken bij deze. De heerser van dit vreemde land heeft de modernste snelwegen gebouwd. Deze snelwegen waren vanuit de hel hierboven, die we onterecht voor de hemel aanzagen, niet te zien. Er zijn geen armen of bedelaars, tenzij uit eigen wil. Zwervend langs de weg keek ik naar links en naar rechts. Misschien moest ik iemand vragen een taxi te bellen om mij naar de stad te brengen, maar er was niemand. Zonder enig idee van bestemming besloot ik te liften. Een vrouw in een auto kwam voorbij en stopte. Ik vroeg waar zij heen ging. Ze antwoordde dat ze bij een kerk in de buurt moest zijn. Ik zei dat het goed was, ook al had ik geen idee waar de kerk was. Ik stapte in en één of twee kilometer verderop, voor de kerk en bij een bushalte, weer uit en bedankte de vrouw. Wat moest ik nu doen? Helemaal niets dus!

Het heeft lang geduurd voor ik besepte dat God in de hemel mij heeft gezegend met een ongewone gave. In de hemel leerde Hij mij om in unieke en potentieel gevaarlijke situaties mijn brein tot leven te brengen en nieuwe oplossingen te vinden. Ik stond bij de bushalte toen er zonder dat ik er erg in had een oudere vrouw

met een boodschappenkar naast me stond. Ik had haar totaal niet horen aankomen. Enigszins verbaasd stapte ik in en gaf de chauffeur vijf dollar om me naar de dichtstbijzijnde stad te brengen. Hij vroeg direct waar ik vandaan kwam. Verdere vragen maakten me duidelijk dat hij me voor hetzelfde geld mee naar zijn huis wilde nemen. Ik stapte uit en ging op zoek naar een hotel. Ik had honger en dorst, was moe en stonk. Zonder de benodigde documenten, omdat ik die immers niet had, kreeg ik het toch voor elkaar om voor één nacht een hotel te boeken. De keuken was helaas al gesloten. Zonder iets te hebben gegeten nam ik een bad. Daarna waste ik mijn kleding en legde ze op de centrale verwarming te drogen. Ik stond 's morgens op, at een stevig ontbijt en ontving de borg van honderd dollar terug die ik had moeten betalen bij het inchecken omdat ik geen paspoort had. Vervolgens ging ik naar het treinstation dat dichtbij lag.

‘Mevrouw, waar wilt u naartoe?’

Boven de desk hing een kaart vol met namen van bestemmingen.

‘Mijn God, welke moet ik kiezen?’ dacht ik.

Als vanzelf zette ik mijn vinger op een plaats: Hamburg!

Ik zat in de trein met een enorme bagagestress. Met mijn blonde haar en een Duitse krant voor mijn neus viel ik niet op. Niemand merkte me op of had enige twijfel over wie ik daadwerkelijk was; een vluchteling zonder papieren. Meteen gooide ik mijn tas met nepnagels, nagellak en andere onbelangrijke spullen die ik voor mijn missie nodig had, leeg. Ik bewaarde de belangrijke spullen en vervolgde mijn reis.

Buiten het Centraal Station van Hamburg hoorde ik Iraanse mannen met elkaar praten en zag twee grote Duitse herdershonden naast twee politiemannen. Dit maakte me bezorgd en vroeg ze dan ook niet om hulp. Om vier uur in de ochtend kwam de trein aan in Keulen, die vervolgens werd afgesloten om te worden gereinigd. Om geen argwaan bij de Duitse politie te wekken, liep ik buiten wat heen en weer. Zij hoefden niet te weten dat ik naar Nederland wilde doorreizen. Zodra het station weer openging, stapte ik aan boord van een trein richting Nederland. Een land waar ik helemaal niemand kende en niets me bekend was. Zonder enige ervaring of informatie had ik toch het gevoel dat het er daar vriendelijker aan toeging dan in Duitsland.

Ik leverde mijzelf geheel over aan God, want Hij wist waar Hij mij wilde hebben. Ik onderging een mengeling van emoties; aan de ene kant was ik ontzettend bang en aan de andere kant verzekerde ik mijzelf dat ik ergens zou belanden waar ik veilig zou zijn, alsof ik werd verdoofd door een brand die me niet vernietigen kon. Het kon weleens de laatste halte van mijn leven zijn en het einde van mijn ellende, lijden, martelingen en teleurstellingen.

Ik was onderweg toen mijn ogen de stalen afbakening zagen tussen groenstroken aan weerszijden, met veel koeien en schapen en kleine huizen. Ergens stapte ik uit.

Ik liep door het groene landbouwveld en er was geen enkel mens in de buurt die mij in deze verloren toestand opmerkte. Van de menselijke beschaving waren slechts de ijzeren weg en de moderne auto's zichtbaar, midden in een wereld vol weilanden en

dieren en één boom tussen kilometers gras die weinig aandacht trok en net als ik, erg eenzaam was. Terwijl ik hier liep keek ik om me heen, bang om verdacht te lijken en op te vallen. Zo slenterde ik rond met oude sneakers aan mijn voeten, een tas om mijn schouders en een jas gemaakt van verdriet, angst en wanhoop om mij warm te houden. Zonder erbij na te denken stond ik stil. Duizenden auto's raasden voorbij, zonder te stoppen of ook maar enige aandacht te schenken. Als mijn voorkomen verdacht zou overkomen, kon het automatisch achterdocht wekken en zou het mijn pogingen tot verder doorzetten belemmeren. Toen dit gegeven diep tot mij doordrong trilde ik van angst en kreeg het gevoel aan een afgrond te staan.

Elk mens kan deze cliché-woorden zeggen of in boeken hebben gelezen, maar op dat moment was ik zeker van de werkelijkheid die me te wachten stond; in het centrum van de onbekende wereld was de dood slechts een oogwenk verwijderd. Nu ik erop terugkijk, was het een belachelijk gevoel en zie ik in dat het maar een illusie was. Maar op dat moment, in die omstandigheden, in complete onwetendheid, was de angst om mijn wereld in beeld te brengen niet alleen volslagen rationeel, maar ook realistisch. Een weg geplaveid met volslagen onzekerheid.

Op de één of andere manier liep ik over de snelweg, toen er een auto stopte. Martin remde vlak voor mijn voeten, slechts een adem verwijderd van mijn stinkende lichaam dat ik al dagen niet gewassen had. Hij trok zijn wenkbrauwen op, maar op een vriendelijke manier, zonder te zeggen: 'Wauw, wat ruik jij vies, ga uit de weg!' Misschien was de stank

toch niet zo erg als ik dacht. Hij nodigde me uit om naar een café te gaan. Misschien wilde hij de vieze geur uit zijn neusgaten wassen met de geur van een café, cognac of koffie. Onderweg heb ik hem stukjes van mijn verhaal verteld.

Vanaf het tafeltje in het café keken we uit op de stalen vangrail van de snelweg. Toen onze koffie op was vroeg hij: 'Nou, waar gaan we heen?' Had ik al een bestemming genoemd? Ik dacht dat ik geen bestemming had. Ik was van de hemel naar de aarde gezworven. Waar moet je in dat geval naartoe? Was het eind van de vangrail mijn bestemming? Misschien lag mijn huis achter de horizon, misschien had ik bij de grote boerderij moeten blijven en daar onder de eenzame boom sterven. Misschien lag ik al in mijn graf en fantaseer ik dit allemaal.

'Hé', zei Martin, 'waar gaan we nu echt naartoe?' Zijn ogen waren wijd open.

Ik vroeg hem mij naar de politie te brengen. Ik had geen doel, niet eens een plaats, een bekende of familie, niet eens een paspoort of een jurk, alleen een handtas met daarin achttien dollar aan cashgeld. Mijn constante angst om teruggestuurd te worden kwam op de eerste plaats. Dat was de reden waarom ik eruit flapte dat hij mij naar de politie kon brengen. Ik had geen plek om naartoe te gaan en er was niemand om me te helpen. Ik vertelde Martin snel de rest van mijn verhaal om hem duidelijk te maken dat dit, onder deze omstandigheden, de beste beslissing was. We gingen samen het politiebureau binnen. Een lange en knappe agent luisterde naar mijn verhaal. Hij zei: 'Ik weet heus wel waar u mee bezig bent, mevrouw.'

Ik dacht bij mezelf: weet je dat? Ik weet zelf niet eens waar ik mee bezig ben. Hoe kun je dingen weten die ik zelf niet weet? Op dat bizarre moment kwam het in me op dat hij wellicht dacht dat ik een prostituee was, iets anders kon ik me niet voorstellen.

Hij pakte de telefoon en belde naar de centrale. Ik merkte dat de sfeer direct veranderde en de politieman werd vriendelijker, aardiger. Hij zei: 'Goed, deze heer zal je ergens anders naartoe brengen, daar zal je veilig zijn.'

Met dezelfde vriendelijke uitdrukking op zijn gezicht nam Martin me mee en na een lange reis langs groene velden arriveerden we bij het centrum waarover de politie hem verteld had, hier namen we afscheid. Ik kwam een hal vol agenten binnen, mensen van verschillende nationaliteiten en een paar automaten met broodjes en frisdrank. Ik dacht dat ik niet mezelf was. Kon dit het paradijs op aarde zijn?

Wacht af, dan wordt het duidelijk. Ik heb al het hemelse werk in de hel gedaan, maar wat is er uiteindelijk gebeurd en waar ben ik?

Ik besloot mijzelf aan het lot over te geven.'

Maart 2020

De auteur, het begin van corona en lockdown

‘Er is slecht nieuws over de corona uitbraak in Iran. De regering controleert de mensen niet met het gevolg dat de bevolking doet wat het wil.

Men wil massaal naar het noorden van Iran reizen om het nieuwe jaar te vieren. De Iraanse zanger Reza Sadeghi heeft zich kritisch uitgelaten over de mensen en gevraagd hoe het komt dat zij zo gemeen zijn geworden. Hoe kan het dat er niet aan dokters, verpleegkundigen en de overvolle ziekenhuizen wordt gedacht? Men doet waar men zin in heeft en betaald gewoon de eventuele boete. Zij wensen zelf een goede tijd door te brengen, zonder aan anderen te denken. Zo is de huidige situatie. Shaukat heeft de heer Sadeghi een bericht gestuurd dat deze dingen alleen plaats kunnen vinden als er geen controle van de overheid is. Elke regering draagt de verantwoordelijkheid om regels op te stellen en de bevolking in toom te houden. De bevolking moet naar de regering luisteren om de nationale gezondheidszorg te helpen maar als de regering niets doet, wat kun je dan verwachten van mensen die analfabeet zijn? De media spelen op elk gebied een grote rol om mensen van goede informatie te voorzien en adviezen te geven om op te volgen. Maar in Iran verloopt alles dwaas en via ongeschoolde mannen, dat is het probleem. In Europa en Amerika controleren de regeringen de bevolking. Al is het niet te verwachten dat de bevolking elk advies opvolgt, zelfs niet als het om de eigen gezondheid gaat. Wellicht vertrouwt men ook daar hun regering niet, zij zijn

echter wel verplicht de regels te volgen. Maar in Iran is niet duidelijk wie er aan de touwtjes trekt, wie is wie? Het is een grote woestijn waar iedereen zijn eigen leven leidt met vele ideologische en politieke stammen, clans. Welnu, dit kan zo niet langer. Tegenwoordig gaan extremisten naar de heilige graven en breken de deuren open die wegens corona gesloten zijn. Wat kun je tegen deze houding doen en hoe voorkom je dat mensen dit doen? Hoe laat je ze begrijpen dat het geen grap is? Dan beweren ze ook nog moslim te zijn en ondertussen respecteren ze de kern van de islam niet. Ik heb dit soort gebeurtenissen met mijn eigen ogen gezien. Wat een contrast met Trump in Amerika, die een gigantisch miljoenenbudget toeweest om de bevolking en zijn land te helpen.'

'Ook in Engeland veroorzaakt het coronavirus nogal wat ophef. In Downing Street 10 in Londen, de ambtswoning van de premier, zijn mensen druk bezig met de voorbereidingen van een persconferentie over de huidige stand van zaken omtrent corona.

Winkels, restaurants en cafés zijn vanaf vandaag officieel gesloten. Corona heeft de tv-zenders gekaapt; er wordt geschiedenis geschreven zoals de mens nooit eerder heeft meegemaakt, zoals de mens waarschijnlijk nooit meer mee zal maken.'

'Volgens traditie is het vandaag de jaarlijkse vuurwoensdag, een beroemd evenement in Iran. Men springt over brandende stapels hout of woestijn-doorns. Tijdens het springen wenst men elkaar een goed nieuwjaar. Zij noemen het 'Chahar shanbe

Souri.' Volgende week begint in Iran het jaar 1399. Stel je de situatie eens voor in deze coronatijd. Men vraagt zich af of er wel voldoende eten is, medicijnen zijn en alle andere eerste levensbehoeften. Het nieuws is slecht en erg verontrustend. Tot nu toe zijn er veel mensen overleden, waaronder veel artsen en verpleegkundigen. De Franse president Emmanuel Macron heeft zijn bevolking ervan verzekerd dat deze mist zal overtrekken en dat hij niet toe zal staan dat de mensen extra moeten lijden onder stijgende prijzen voor huur, water, elektriciteit en andere basisbehoeften. Ik hoop dat elke leider hem hierin volgt, al deed de president van Canada ook al veel voor zijn bevolking. Beiden zijn helden in dit coronagevecht. Zonder twijfel is Macron voor Shaukat een geweldige man, of hij nu goede politieke inzichten heeft of niet, dat kan haar niet schelen. Anders dan andere mannen in deze wereld is Macron getrouwd met een vijftienvijftig jaar oudere vrouw. Waar het stel ook is, of waar hij moet verschijnen, hij loopt hand in hand met zijn vrouw. Zij vindt hem een man met een speciaal karakter en aanbidt hem.

Shaukat vertelde me dat de zoon van haar tante had gebeld omdat zijn moeder zich zorgen over haar maakte. Shaukat vertelde hem dat het goed met haar ging. Ze was bleef thuis en had alle afspraken afgezegd. Vanaf nu regelt ze zaken per telefoon of online, net zoals vele anderen. Perry in Iran was niet bezorgd om Shaukat, ze wist dat zij zichzelf zou beschermen. Zij zou niet reizen en met niemand contact zoeken. Perry was hier zeker van en daarom gerust.'

Shaukat, donderdag 19 maart

‘Het is kort voor het Iraans nieuwjaar. Ik wilde er graag naartoe, maar alles is veranderd, de hele wereld is veranderd. Iedereen is bang om te sterven, zelfs de machthebbers terwijl zij dit anderen altijd toewensen. Het is bekend dat niets groter is dan de kracht van God. Ik geef mijzelf aan hem over. Laten we zien wat er gebeurt als ik geduldig blijf.’

De auteur, vrijdag 20 maart

‘Terwijl morgen, 21 maart, in Iran het jaar 1399 begint, sterft er blijkbaar – ik weet het aantal niet precies – elke tien minuten iemand aan corona. Corona heeft effect op zowel het medische als het politieke aspect in Iran. De vrijdaggebedshuizen zijn gesloten en alle zogenaamde ‘heilige mannen’ hebben zich verstopt in hun villa’s. Heiligdommen zijn gesloten en alcohol neemt de plaats van het gebed in. Natuurlijk verzamelden een groep ongeletterden en domme mensen zich voor de heiligdommen en eisten dat deze werden geopend. De leider van deze groep zei dat het toch gaat gebeuren, ‘al was het over zijn lijk’. Shaukat wees me erop dat als de situatie in handen van deze onwetenden en stommelingen zou vallen, dat het einde van alles zou zijn. Dan was er totaal geen hoop meer voor welk aspect van het leven in Iran dan ook. Zij zien corona als een politieke vijand en niet als een medische tegenstander. Iemand moet deze onwetende mensen een halt toe roepen. De leider maakte later zijn excuses op de nationale televisie.

Het is duidelijk geworden dat ze het ene kunnen zeggen om vervolgens 100% te draaien en er totaal iets anders van maken. Er moet veel meer duidelijkheid komen over wat er aan de hand is, wat een hypocrieten!

Dit is mijn visie als auteur van dit boek. Als auteur ben ik verantwoordelijk voor genoemde opvattingen en uitingen, deze hebben niets te maken met Shaukat en Perry.'

Shaukat

'Door corona is het leven een enorme uitdaging geworden. Kruidenierswinkels hebben steeds minder op voorraad. Ik zit nu drie weken thuis. Eergisteren ben ik snel even naar de winkel van Khalid gegaan, ik was hem wat geld schuldig. Gelukkig had hij een flacon alcohol op tafel staan waar ik mijn handen mee kon ontsmetten. Onderweg stopte ik op de markt bij een kraam en gaf er 50 euro uit. Bij een Nederlandse vrouw kocht ik ontsmettende handspray, plastic handschoenen en mondkmaskers. Daarna ben ik naar de drogist en de supermarkt geweest om een voorraad toiletpapier en keukenrollen te kopen. Toen ik de supermarkt verliet, werd ik uitgelachen door een vrouw. Alsof ik haar idee had gestolen of dat ik stapelgek was om zo'n grote voorraad aan te schaffen. Drie dagen later heerste er grote paniek want alle schappen in de winkel waren leeg. Nooit eerder heeft de wereld in opgetekende geschiedenis zoiets gezien. Als ik vanavond in mijn appartement sterf, heeft niemand het in de gaten. Totdat de stank

van mijn rottende lichaam door het hele gebouw doordringt en er iemand de politie belt. Ik ben doodsbang en deze idiote ideeën laten me niet los. Mohammad en ik houden contact via Whatsapp. Vanuit Iran krijg ik verder updates van Tayebah en Mazhad. Al ben ik alleen en eenzaam, het gaat mij beter af dan gezinnen met kinderen. Ik schreef een notie voor een gedicht om de spirit erin te houden.

Het leven is een blauwdruk van mijn keuzes. Ik overzie alles.

Twee weken geleden dacht ik dat de situatie zou verergeren. Het zou een uitdaging worden om aan eten te komen en we zouden allen omkomen van de honger. Ik kijk elke dag naar BBC1 om het nieuws bij te houden. Dat nieuws breng ik via Whatsapp over naar vrienden en familie. Om gezond te blijven neem ik Calcium en vitamine D in.

Als aanvulling op het schrijven houdt televisie kijken mij alert en in beweging. Ik stem af op romantische Amerikaanse filmkanalen. De liefde van de acteurs in die films is het bloed dat de passie voor het leven door mijn lichaam blijft pompen. Ik val met een gevoel van liefde in slaap en wanneer ik wakker word hoef ik niet door de vreselijke huidige omstandigheden te worstelen. De films hebben mij daarvoor behoed. Ondanks dat ik ernaar verlangde om naar Amerika, Turkije en andere landen te gaan, bleef ik thuis; het was onmogelijk. Het zou fijn zijn geweest om tijdens de viering van het nieuwe jaar in Iran zelf aanwezig te kunnen zijn. Maar de wereld en aarde zijn zo veranderd sinds ik er de laatste keer over dacht om te gaan.'

De auteur, zaterdag 21 maart

‘Gisteren kon ik niets schrijven. Ik feliciteerde mijn zussen met het nieuwe jaar en was bezig met een tekst die ik nog voor corona ontvangen had. Shaukat en ik zijn erg blij dat er bijna 85.000 Iraanse gevangenen tijdelijk zijn vrijgelaten. De Iraanse regering wil hen echter geen pardon verlenen en zij zullen onder druk worden gezet.

Shaukat en Perry belden me allebei om te vragen waar ik was. ‘Waarom schrijf je niet?’

Ik zei: ‘Ik ben druk, boodschappen doen, het huis desinfecteren en nog zoveel ander werk. Ik ben met een overzicht bezig, misschien schrijf ik één of twee pagina’s. Ik moet gedichten van Shaukat ordenen op Facebook en Instagram, er blijft echt geen tijd over.’

Ik belde mijn tante op om haar te feliciteren. Op dat moment was ze in de badkamer. Haar man zou de boodschap doorgeven.

‘Oh, ik moet ophangen’, zei ik ineens want er schoot me iets te binnen. Ik moest mijn andere tante bellen om te vragen of zij iets over de huidige situatie in Teheran wist. Ik heb een dochter die in Teheran woont, met wie ik al jaren geen contact meer heb maar door corona ben ik ongerust geworden. Deze tante kent mijn dochter en haar familie, en houdt mij op de hoogte.

‘Alles is goed. God zij dank, ik ben opgelucht.’

‘Nu naar Perry en Shaukat.

Perry was iemand die veel tijd en mogelijkheden nodig had om problemen op te lossen, voor haarzelf en voor anderen. Ze deed wat ze kon voor anderen,